

lige Egenkaber forskaffe hende det, som mangler, til sæl-
 leds Glæde og Lyksalighed. Den retsindige gamle Formin
 loder dig paa det kjerligste Hils! Han vil endnu slet ikke
 høre tale om min Fortrylse; jeg kan altsaa ikke bestemme
 hvad Tid jeg kommer, men du kan være forsikkert om, at
 det skal skee saa snart som mueligt, og at hvor jeg end er,
 saa lever og døer jeg

Din

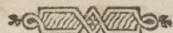
uforanderlige Ven
 Valsan.

Syvende Brev.

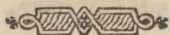
Froken Henriette S... til Froken Sophia L...

Det er en vedtaget Meening min Veninde! at naar man
 har gjort sig et meget fordeelagtigt Begreb om et Venne-
 ske forend man kiender det, saa taber det som oftest ved at
 blive kiendt. Men i hvor fordeelagtig en Ufbildning end
 Valsan og min Moder havde gjort mig over General Dor-
 san, saa overgik han dog min Forestilling uendelig meget,
 da jeg nød den Fornøjelse at see ham. Han er ikke allene
 overmaade velstakt, men der udbreder sig tillige saa ædel
 en Værdighed over hans heele Person og Anstand, at den
 store Mand kiendes i det første Øjeblik, uden at der er
 det allermindeste af den bydende Stolthed i hans Væsen,
 som de Store almindelig fremstiller sig med, og som saa
 tydeligen

tydeligen forkynder, at de troer sig selv at være Væsener af en høyere Art end deres Medskabninger. Dorfan derimod synes at sige: Mit Hjertes Overbeviisning om at anvende al den Magt, der er betroet mig, til at fremme hver Mand's Lyksalighed, forvissrer mig om alle Betskændes Agt og Yndest. Jeg veed aldrig at have seet et Ansigt, hvori den sande Mennekkens stod saa tydeligen afmalet; hvert et Træk er Mildhed og Velvillighed; hans Smil er behageligt og naturligt, det dannes af Sielens Kjælelse, og er ikke en Grimace, der tvinger Musclerne af deres naturlige Orden. Hans Stemme er Harmonie og hans Tale bevidner en dyrket Forstand og megen Læsning, uden at han praler med den. Den Varme og Verbodighed, hvormed han nævner Gysens Ravn, viser hvor høyt han elsker og ærer ham, og har en regierende Herre nogenstunde haft en Ven, saa kan vores roese sig af at eye dette dyrebare Klenodie i Dorfan. Skulde man nu ikke troe, at en Mand i hans Forsatning og af hans Egenskaber, burde saarere misundes end beklages, og desuagtet havde jeg ikke nydt Fornøjelsen af hans Selskab i en halv Time førend jeg ynkede ham af mit inderste Hjerte. Han elsker ganske sikkert min Tante, hun ønsker sig vist Tilbudet af hans Haand, og tager ogsaa imod den, endskiont hun paa ingen Maade er skicket til at gjøre ham lykkelig. Saa stærkt som det Indtryk er hun har gjort i hans Barm, saa lidet har han gjort i hendes, hun kiender ikke engang hans halve Værd; thi endskiont hendes heele Forhold er saa forbindelig, at man med Føye kunde bestynde hende for at frie
selv,

selv, saa er det dog ingenlunde til Dorſan, men til hans
 Rang og Værdigheder. Paa det min Sophia ikke ſkal
 troe, at jeg gjør min Tante Uret, ſaa vil jeg fortælle
 hende Samtalen, hvoraf jeg har draget min Slutning,
 ſaa godt ſom jeg kan erindre den. Der var ingen nær-
 værende undtagen min Tante, Melicourt og jeg, da Gene-
 ral Dorſan lod ſig melde. Hun ilede ham med al den
 Hurtighed og alle de Glædes Tegne i Møde, ſom man
 yttre ved at ſee en inderlig elſket Ven, men det var ikke
 den uimodſtaelige Drift, ſom man rodmere over, naar man
 befinder ſig at have givet efter for den i andres Paafyn;
 det var blot en kunſtlet og udtænkt Bevægelse til at ſmigre
 Dorſan med. Saa ſnart hun havde bedet ham velkommen
 foreſtillede hun mig for ham med de kjerligſte Udtryk; og
 han gjorde mig en Compliment, der var befriet fra alt det
 almindelige Hyflerie, og erkjendte ſig tillige om min Moders
 Velgaaende og om hun var i Byen. Førend jeg kunde ſvare
 ham, kom min Moder ind til os med diſſe Ord: Da jeg horte,
 at Herr General Dorſan var her, kunde jeg ikke længere nægte
 mig ſelv den Fornoiſe at bede ham være velkommen til en
 Bye, hvor det er endeeſt War ſiden, at vi ſaae hinanden. Jeg
 er ſkamfuld, Frue Baroneſſe, ſagde Dorſan, at deres God-
 hed har forekommet mig, juſt i det Øyeblik da jeg ſpurgte om
 Deres Opholds Sted, for at gjøre Dem min Opvartning.
 Melicourt ſom hidindtil havde bidt ſig i Læberne af Forbittreſſe
 over min Tantes Modtagelse, tog derpaa Ordet og ſagde: Ey
 Herr General! De har ſtorſte Marsſag til at priiſe dem lykkelig,
 at Fruentimmerne i den Alder, ſom De har; ſøger Dem end-
 nu

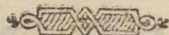
nu. Han lagde saadan et Eftertryk paa det Ord: Alder, at det var en tydelig og lønlig Tilstaaelse, at Ungdommen var den eneste Fortieneste han havde at gjøre sig til af. Min Moder svarede ham: Venkaf og Høyagtelse Herr Melicourt! seer ikke efter Alderen, men efter Fortienester, og lader sig lige saa lidet lægge Baand paa af Formaliteter. Min Tante bad derpaa begge Herrerne at sætte sig, og efter at vi havde taget vor Sæde, sagde hun til Dorsan: Naar kom De til Byen Herr General? I Gaar hen imod Middag, min naadige Grevinde! svarede Dorsan. I Gaar Middag! sagde hun med et meget kielent Dickast, og jeg seer Dem først i Eftermiddag, og det i en Ceremonie Visite; det er altsaa Levemaaden og ikke Deres Længsel efter at see mig, jeg har at takke for Deres Komme? Dersom De kunde troe, hvad De der siger, sagde Dorsan, saa var jeg Deres gunstige Modtagelse saa aldeles uærdig, at den ædeltænkende Grevinde af Orville ikke kunde bæret mig med den; og for at overbevise hende om min Ufkyldighed, saa har jeg denne hele Formiddag været hos Fyrsten, og hvor stor min Længsel end var i Gaar, saa vovede jeg dog ikke at gjøre Dem min første Besøgelse i mine Rejseklæder? Veed De da ikke, svarede hun, at Fornøjelsen over Deres Nærværelse gjør, at man glemmer at see paa Deres Klædedragt? Af Herr General! raabte Melicourt, hvor høveligen er De ikke at misunde! og hvorved kunde saa smigrende en Modtagelse vel afbetales! Den er længe siden afbetalt, min Herre! svarede min Tante; thi meener de, at Fædrelandets Frelser kan noksom æres? Desforuden er den Seyers Krands, der pryder Generalens Tindinger, en bestandig Erindring for mig,

mig, om alt det, som jeg har den at takke. De driver Deres
 Erkiendtlighed saa vidt, sagde den misundelige Melicourt, at
 man i Sandhed snart skulde falde paa at troe, at den feyer-
 rige Dorfan havde revet den deylige Orville af Fiendens Hæn-
 der. Han har gjort langt mere for mig end det, svarede hun,
 min egen Frihed kunde nogle Penge skaffet mig igien, om jeg
 havde været saa ulykkelig og mistet den; men han har frelst
 mine arme Bønder fra at søle Krigens Grusomhed. Det kan
 ikke være Dem ubekjendt, min Herre, at jeg har et Guds just
 paa Grændserne; o hvor gruelig var ikke disse ulyksalige Men-
 nesters Skiebne bleven! Ild og Sværd havde sikkert berøvet
 dem alleting, dersom den kække General Dorfan ikke havde drev-
 vet Fienden tilbage! Og ikke det allene, men hans ædle Hierte,
 der stedse lider og søler med de Undertrykte, vaagede saa nøye
 over hans anbetroede Armee, at Bønden, som ellers næsten
 har ligesaa meget at befrygte af sine Bestierrere, som af sine
 Angribere, ikke skeddte den mindste Overlast. Døm nu selv,
 hvor vigtig denne Omhøe var for mig, og det ikke blot for
 Tabets Skyld, som det var mig at have ødelagde og udplyn-
 drede Bønder, men fornemmeligen fordi det befriede mit omme
 Hierte for Smerten over al den Elendighed, som disse Dak-
 værdige havde maattet udstaae, uden at jeg kunde forlindret
 dem den. Jeg troer De er findet, min deylige Grevinde,
 sagde Dorfan, at sætte min Beskedenhed paa Prøve, siden
 De gjør mig en Fortieneste af det, som ikke var andet end min
 Pligt. Min Fyrste betroede mig ikke sin Armee allene for
 at gjøre Fienden Afbræk, men endog til at bestierre og for-
 svare hans øvrige Undersaatter. Hvad er Dyden andet, Herr
 Gene

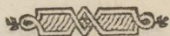

General! sagde min Tante, end Pligternes strænge Udøvelse? Og kan det gjøre Dyden mindre berettiget til at elskes og agtes? I det mindste, min Herre, vil det alletider oppvække disse Følelser hos mig i Forhold af Graden den udøves i, og den Mand, som efter min Overbeviisning er den Dydigste, vil ogsaa stedse være mig den kiereste. Men kom, min Herr General; jeg har et lidet Regnskab at fordrø af Dem. Hvorledes har De befunden Dem i al den Tid De har være borte? Har De tænkt noget paa de fraværende Personer, som talte Dagene til Deres Tilbagekomst? Jeg har levet saavel, svarede han, som man kan, naar man har en Hoben fortrædelige Forretninger, og længes efter fraværende Venner. Jeg smigrer mig med at have været med i Tallet, sagde min Tante med det kielneste Dykfast. Jeg er stolt nok, Deres Raade, sagde han, til at regne Dem for een af de første og sandeste. Deri lader De mit Hierte allene vederfares Ret; sagde hun med et halvt Suk og rakte ham Haanden, som han trykkede paa det kierligste til sine Læber. Men hvorledes lever Deres Ven Herr Balsan? Har De bragt ham med? Ney min naadige Grevinde; sagde Generalen; han har allerede i nogle Uger været fra mig og hos en gammel Ven. Bed De vel, sagde hun, at en stor Deel af mit Kion vil lægge Sag an imod ham? Da er jeg ikke af Deres Tal, min kiere Søster, tog derpaa min Moder Ordet; jeg er al for stor en Ven af ham dertil; og hvad Klagemaal kan der føres imod ham? Den græffeligste Forbrydelse af alle, svarede min Tante, tænkt en gang han understaaer sig at gjøre Indgreb i vore Rettigheder, ved at have bemestret sig den største Deel af Herr Dorfsans Hierte,

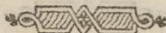

Herte, og været os derved til Hinder i at giøre en Erobring, der har alle muelige Lillokkelser for vores Ergierrighed. Jeg troer, at min Veninde vil sande med mig, at det Fruentimmer, som ikke vilde sige reent ud: jeg onsker at blive Deres Kone, kunde ikke gaae videre; men uden hendes eget Vidende opdagede hun sit Hiertes sande Mening ved at sige, at Dorfans Erobring smigrede Ergierrigheden. Den allene er hendes Driveskaader, Hiertet har ikke mindst Deel deri; thi vel er min Tante munter, men ikke mindre end fræk, og i mine Tanker udkræves der megen Fripostighed til at giøre sligt et Skridt, som min Tantes Ord kunde give Anledning til at mistænke hende for. Men da al Forskillelse gierne gaaer for vidt, saa betiente hun sig af Talemaader til at udtrykke det med, hun ikke følede, som det havde været hende umueligt at betiene sig af, naar Følelsen havde været virkelig; thi i saa Fald havde den giort hende undseelig og tilbageholden. Om Dorfan tog hendes Ord i samme Forstand skal jeg ikke kunde sige, men han besvarede dem allene med et dybt Suk; og jeg maae reent ud tilstaae, at paa anden Maade er hans Forhold mig endnu ubegribeligere end hendes. De Følelser, som hans Dyne udtrykkede naar han kunde finde Lejlighed at heste dem paa hende, uden at hun merkede det, bevidnede den inderligste Kierlighed, og det lod, som om han gjorde sig ligesaa megen Umage for at dølge det Indtryk hun havde giort i hans Barm, som hun umagede sig for, at man skulde tiltroe hans Fortienester en Virkning hos hende, som de hærken har giort, eller, saavidt jeg indseer, nogensinde kan giøre; thi det kiere Jeg har saa aldeles opfyldt hendes Herte, at ingen anden kan

saae

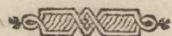

faae Rum i det. Hun bad Dorsan at skienke hende den heele Aften, som han med megen Forbindelighed imodtog, og da endeel andre Bister bleve budne med, saa udgjorde vi et Selskab af fiorten Personer; men min Tantes Ugtsomhed var saa ganske aldeles henvendt til Dorsan, som om der ingen anden havde været. Melicourt var dog den, der var allerværst faren: Hun sagde ham imod i alle Ting; alle de smaae Opmærksomheder, som han var vant at viise imod hende, bleve ham nægtebe ved et koldt og ligegyldigt: Umag Dem ikke min Herre! saa at min Moder, da de Fremmede vare borte, spurgte hende: om Melicourt havde forset sig i noget? Hun svarede: Nej; men der er visse Folk, som ikke maae forundes for megen Frihed, ellers kan de let glemme sig selv. Vel nægter jeg ikke, at det er et meget artigt Menneske, men det maae du dog selv tilstaae, at han paa ingen anden Maade kan sættes i Ligning med Dorsan, og du har dog vel ingen Tvivl om, at han elsker mig? Det vare langt fra, sagde min Moder; men elsker du ham? Tilforladelig, sagde min Tante; thi endog det følesløseste Hierte maatte elske ham, og sig mig engang, om du meener, at noget Fruentimmer vilde lade Fædrelandets Beskiærmer sukke ubønhørt? Hvilken Triumpf! at foredrages sit hele Kien af den største, den værdigste og bedste Mand i hele Landet? Vel er det sandt, at han endnu ingen udtryffeligg Erklæring har gjort mig, men det har den Forsikkring som jeg saa ofte har givet paa ikke meere at forandre mig, saavel som det ligegyldige Dye, hvormed jeg saa længe har anset hans Kierlighed allene været skyld i. Imidlertid har jeg saa ofte og nøye overvejet, hvor uendelig meget en

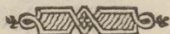

hver sand Patriot Skyldede ham, at jeg har fundet det var min
 Vigt at opofre ham min Frihed, og da jeg nu har bestemt
 ham min Haand, saa har jeg ogsaa i Dag ladet ham saa tyde-
 ligen see det Fortrin, som mit Hierte giver ham, at jeg er
 vis paa, at om nogle Uger maae alle Ting have sin Rigtighed.
 Ja, det som meere er, saa vil jeg tilstaae for dig, min kiere
 Søster, at hans lange Traværelse begyndte at giøre mig uroe-
 lig; jeg frygtede høyligen for, at min Koldfindighed havde
 affrækket ham, og at han maatte have nedlagt sine Seyers
 Palmer for en andens Fodder, som sikkert vilde gaaet mig in-
 derlig nær; thi Fyrstens Kiærlighed og Fortroelighed til ham
 og de store Værdigheder han beklæder, ere neppe en tilstrække-
 lig Belønning for hans ypperlige Hierte og udmærkede For-
 tienester. Min Moder, som havde givet noye Vgt paa hver
 en Mine, hvormed hun fremførte sine Ord, stod i nogen Tid
 tvivlraadig om hvad hun vilde svare, endelig sagde hun: Jeg
 vidste ikke noget, der kunde give mig en større Fornøjelse end
 at være Vidne til din og Dorsans Forening; men naar et
 Egteskab skal være ret lykkelig, saa maae det være befriet fra
 alle Hensigter til Fordeele og Høyhed, og allene grunde sig
 paa en sand Høyagtelse for hinandens Fortienester. Dorsans
 giør ham virkelig berettiget til al den Raade Fyrsten viser og
 kan vise imod ham; men da intet er ustadigere end Herre-
 Gunst, saa er det ogsaa mueligt, at Dorsan kan forliise sin
 Herres, og endskjønt jeg vil haabe at det aldrig skeer, saa
 prøv dog dit Hierte forend du tager din endelige Beslutning;
 om Dorsans Fortienester vilde være ligesaa glimrende i dine
 Øyne, naar de misiede Fyrstens Kiærlighed og de Værdigheder,

som

som' han 'nu beklæder? De vilde snarere faae en nye Glands derved, svarede min Tante; jeg kunde da ved at give ham min Haand overtude hele Verden om, at Dyden var allene mægtig til at røre mig; men det er en Lyksalighed, som jeg sikkert aldrig kan komme til at nyde; thi Fyrsten elsker ikke Dorson men hans store Dyder, og da disse ere uforanderlige, saa maae Fyrstens Raade ogsaa være det. Min Moder forsikkrede hende derpaa, at naar dette var hendes Hiertes sande Mening, saa enstede hun dem begge til Lykke af det oprigtigste Herte. Men jeg for min Vart er næsten overbevist om, at om General Dorson ikke er vissere paa Fyrstens Raade end paa mia Tantes Gunst, naar han havde mistet hiin, saa staaer hans Lykke paa meget svage Fodder; thi det vilde i saa Fald ikke mangle hende paa Varsager, der aiorde hende det til en Migt at forandre sine Tanker. Der meenes, at Dorson ikke er riig, men at han har sat en stor Deel af sine Midler til i Tienesten, dersom altsaa sliqt et Uheld modte ham, hvilken Lyksalighed kunde da overgaae den, en allene at erstatte ham Lykkens Ubillighed, men endog ved den inderligste Kierlighed og ommeste Hengivenhed at bringe ham til at foralemme Høghedens Tab i den humilise Glæde. Men af, arme Dorson! den kommer du aldrig til at nyde med min Tante, hun har ikke engang et Begreb om den, og jeg kan ikke bearbe kyorledes Dorson, med sin iaiennemtrænaende Forstand, ikke kan blive Grunden af min Tantes Herte vaer iaiennem det Omheds Spindelvaev, som hun har draget over det; et klart Beviis, at endog de største Mand har deres svage Side. Vidste jeg et godt Middel til at drage Dækket fra hans Dyne, saa

troer jeg, at jeg gjorde et Forsøg derpaa, saa stor Deel tager jeg i denne fortræfflige Mand's Vel. Mit Hierte stielver ved den Tanke, at hver kommende Time kan, efter mit Begreb om Egtestanden, stille ham ved sin velfortiente Lyksalighed, siden han i den maaskee gjør det store Løfte, som man saa snedigen søger at udløkke af ham. Jeg omsabner min Sophia, og veed ikke om jeg skal ønske hende en god Nat eller Morgen, siden det alt begynder at dages; thi foruden det, at man her i Byen gjør Nat til Dag, saa har den Fornøjelse at meddele hende mine Tanker holdt mig længe munter, men nu begynder Sovnen at trykke Øynene sammen paa

Hendes

Hengivne
Henriette S...

Ottende Brev.

Melicourt til Tourville.

Had i al Verden tænker du paa, at du ikke kommer tilbage? Er det nu Tid at vade Moeserne igiennem for at viise din Færdighed i at ødelegge Uskyldige og betegne dine Fodspor med Blod og Undergang, da alle retskafne Patrioter opfordres til at anvende deres yderste Kræfter til at skaffe Dyd og Redelighed sin velfortiente Belønning ved eenstemmigen lat erkende den store og kielke Dorsan for den værdigste, til at beklæde den første Ministers Plads i Greve Blarneys Sted.

Jeg